

פרק 1 מתוך התיב אל העצמי האמיתי

רקע היסטורי – מאת אווה

באוגוסט 1952, בערב יפה, מואר באור ירח, בעת ביקור בשוויץ, ישבתי בחדרי, משעינה את מרפקי על השולחן ואת ראשי על ידי. חשבתי – אולי מדטתי, אף שאז עוד לא ידעתי הרבה על מדיטציה. זמן קצר בלבד לפני ערב זה, הוצגתי לפני קבוצה בציריך, שעסקה ברצינות בתופעות על-חושיות [psychic] ורוחניות. ניגשתי אל קונספט זה, שהיה לי חדש מאוד, מלאת ספקנות.

בהחלט לא הייתי בין "מחפשי הדרך". הייתי מאושרת בחיי האישיים ולמעשה, חבריי הקרובים ביותר האשימו אותי לעתים קרובות בשטחיות ואמרו שאני עסוקה מדי בצד הקליל של החיים. מדי פעם השתתפתי בפעילויות הקבוצה והלכתי למפגשים, אך התייחסתי לכל זאת כאל בידור מעניין ותו לא. אך כיוון שתמיד השתדלתי לשמור על ראש פתוח, אכן הרהרתי בתצפיות מסוימות ובחוויות מסוימות שחוויתי. התחלתי לחשוב על היבטים מסוימים שהפליאו אותי – על עולם חדש ביותר. האם הוא קיים באמת? מאז ומעולם האמנתי באינטליגנציה עליונה [superior], אך מבחינתי לא היו לאמונה הזו השלכות נוספות. מעולם לא חשבתי עליה, וגם לא עלה בדעתי שהאמונה הזו מעלה שאלות חשובות נוספות, עד ליצירת הקשר עם הקבוצה בשוויץ.

באותו הערב, לראשונה בחיי, הרגשתי נוכחות חזקה ותחושת מציאות בנוגע לאלוהים. דבר אחד בלבד הטריד אותי: ידי הימנית. היא התחילה לכאוב. מה זה יכול להיות? הרגשתי כמו בראומטיזם. ההרגשה הגיעה באופן פתאומי ומנעה ממני בהחלטיות ליהנות מהחוויה היפה שלי. ידי הפכה כבדה מאוד, כבדה כל כך עד שלא יכולתי יותר להחזיק את היד מורמת כדי לתמוך את הראש. ויתרתי, ופשוט הנחתי לזרוע לצנוח על השולחן, בתקווה שהמתח בה יפחת. פתאום החלה היד שלי לנוע בלי רצוני והניעה את אצבעותי על מפת השולחן כאילו הייתי כותבת. נטלתי עיפרון ונייר, והעיפרון החל לכתוב. לא אני הייתי זו שכתבה – לי לא היתה מילה בנושא. בהתחלה צוירו רק קווים ישרים, באלכסון לאורך הנייר. ואז כל קו התחיל בשם שלי, הסתיים בקו האלכסוני, והתקדם כלפי מעלה – שוב ושוב. לבי הלם. היתה זו חוויה יוצאת דופן. עד אז כבר שמעתי על תופעות כאלה, הן נקראות "כתיבה אוטומטית". אבל איך זה יכול היה לקרות לי? לי, מכל האנשים! לא היתה לי תשוקה להפוך ל"מדיום". איזו מחשבה מבעיתה – ומביכה! מה יגידו כל חבריי? הם יחשבו שהשתגעתי. אבל זה מרתק, חשבתי. עצם העובדה שמה שהייתי מעבר לשליטתי המיידית נראה לא ייאמן וגרם לי להרגיש מוזר. אולם לא פקפקתי ולו לרגע בשפיותי; אפילו המחשבה המעורפלת שכמה מחבריי עשויים כן לפקפק בה רק שעשעה אותי. כך או כך, הייתי סקרנית לראות מה עוד היד שלי תכתוב, אך שום דבר נוסף לא קרה באותו הערב.

למחרת ביקרתי חברה שהכירה היטב תופעות מסוג זה. כאשר סיפרתי לה מה קרה היא התייחסה לכך כאל מובן מאליו. היא הזהירה אותי לא לתרגל לבדי לעולם, משום שהתופעה מהלכת על האדם קסם כה עמוק, עד שהוא מאבד לעתים קשר עם המציאות ולא עושה שימוש בשכל הישר – שני דברים נחוצים מאוד בפיתוח [training] כישרונות על-חושיים. שכן בהתחלה, התמסורות [transmissions] מתרחשות ברמות רבות. סוגים מסוימים של תמסורת הם נדושים, לעתים תכופות שקריים, לפעמים מצחיקים ולא פעם מבלבלים. הם תערובת של חיזויים מדויקים להפליא ומתיחות; תערובת של תבונה עמוקה ושל מניפסטציות/תופעות שהעניין בהן הוא רק מנקודת מבט פנומנולוגית. כדי למיין את הגוש [conglomerate, תלכיד] הזה דרושים ספקנות בריאה, ראש פתוח, ניסיון וידע בתחום, ריחוק מסוים [detachment] ואינטליגנציה. קל מאוד, בתחילת ההתנסות הזו, לאבד את חוש המידה, להיסחף, להיכנע לחנופה ולמשאלות לב. חברתי הציעה לשבת איתי באופן קבוע. היא הציעה שהישיבות שלנו יערכו בצורה מסודרת, יימשכו כשעה לערך, והתרתה בי לא להיכנע לשום דרישה לא סבירה שעלולה להגיע דרך הכתיבה.

הסכמתי להצעותיה וציפיתי בכליון עיניים לפגישות, שהיו בילוי מלהיב אף יותר מללכת להרצאות ולהיות עדה לתופעות שנוצרו על ידי אחרים. אך ודאי שלא היה לי שום מושג שעבודת חיי תנבע מכך. לקח לי לא מעט זמן להבין שנדרשות שנים של עבודה קשה, הכשרה, התפתחות-עצמית, עימות-עצמי עמוק, ניסוי וטעייה, עד שמושגת תקשורת ברמה משמעותית וקונסטרוקטיבית. היו מכשולים [setbacks] רבים והרבה פיתויים להתגבר עליהם. אולי טוב היה שהתעלמתי בהתחלה מהקשיים הכרוכים בהשתלשלות הזו; אילו הייתי תופסת מה הם, הם בהחלט היו עשויים לעצור אותי מלהעמיק ולהתקדם הלאה.

עשר הישיבות הראשונות עם חברתי לא נשאו פרי: לא נכתב שום דבר מובן – רק שרבוטים, כמו שעושים ילדים קטנים; מאוחר יותר הגיעו תווים של מוזיקה. (אינני מנגנת בכלי מוזיקלי וגם אינני מוזיקלית במיוחד). השורות לתווים צוירו כאילו נעשה שימוש בסרגל. אחרי עשר הישיבות הראשונות הופיעו מספר כתיבי יד, כולם שונים; חלקם היו ישרים, חלקם מלוכסנים חלקם מהירים יותר ממה שכתובה רגילה יכולה להיות, אחרים איטיים מאוד ומייגעים.

ואז, מרגע מסוים והלאה, הופיע [manifested] כתיב אחד, שהיה שונה באופיו במובהק מכל האחרים, שונה בדגשיו ושונה בהרגשה שהוא עורר. היתה בו סמכות שקטה ובוטחת. הוא לא רעד/היסס. ניכר היה שהוא יודע על מה הוא מדבר; אמירותיו ניחנו בצלילות ובחוכמה מדהימות. הוא תמיד התמקד בהתפתחות פנימית, סירב לדון בדברים בנאליים או לספק "הוכחה" כלשהי על ידי מתן משקל לתופעה. הוא לעולם לא התעקש על צייתנות, אלא ייעץ בשלווה. הוא לעולם לא החליט עבור אחרים,

אלא עזר לגלות איך להגיע להחלטות בעצמך. היה לו כישרון מדהים להצביע על אמת כואבת או לא מחמיאה לא רק בלי לפגוע באדם, אלא עוד לרומם את רוחו. קול זה – לא משנה מה או מי הוא היה – ניחן בחוכמה הגבוהה ביותר שפגשתי מעודי. הוא הדריך והראה – הוא לעולם לא השתלט [possessed]. הוא לימד אותי דברים רבים מאוד. לדוגמה, שיש הבדל תהומי בין טיפוח כוחות על-חושיים שעשויים להוביל לדיבוק [possession] לבין טיפוח הכישרונות [gifts] הרוחניים. זה האחרון פירושו היה שעלי להיות תמיד זו שקובעת את הזמן, את המקום ואת תדירות הישיבות. השכל הישר, האינטליגנציה שלי עצמי, תמיד צריך להיוועץ בהם. הקול הזהיר מפני אמונה עיוורת. הוא הדגיש, מעבר לכל דבר אחר, את חשיבות הצמיחה האישית וההתפתחות האישית הבלתי פוסקת שלי עצמי, שבלעדיה לא יוכל ערוץ התקשור הזה להפוך להיות מה שהוא אמור להיות. בהדרגה, בבטחה ובנאמנות [unswervingly], בלי לסטות מדרך הישר, הדרכתו הובילה אל תוך מעמקי אישיותי, מצביעה על מחסומים ובעיות שטרם ראיתי עד אז. הדבר נמשך שנים רבות והיה שווה-ערך לאנאליזה עמוקה. הוא גם הצביע בפני על כך שלא מדובר בטיפול חד-פעמי להסרת סימפטומים מסוימים. מדובר בדרך חיים שרצויה לכל מי שחפץ לחיות באופן מלא, וחיונית לכך שהמתנה שלי תוכל, באחד הימים, להועיל לאחרים.

מלבד ההתפתחות הפסיכולוגית והרוחנית שעברתי, התוכנית שהיה עלי ללמוד משתווה לכל הכשרה אקדמית – הן בכמות והן באיכות. היה עלי גם ללמוד על הדרך בה פועל החוק הרוחני כאשר אדם יוצר קשר עם כוחות עליונים, ולעתים קרובות היה זה קשה ביותר. הדרך היחידה בה יכולתי ללמוד על היבטים רבים היתה באמצעות חווייתם, באמצעות ניסוי וטעייה, באמצעות מבחנים. אילו היה ספר חוקים שניתן ללמוד ממנו, היה לי קל הרבה יותר. נוסף על כך היה עלי ללמוד את אמנות הריכוז, ולרכוש מידה רבה של סבלנות והתמדה.

להתפתחות ולהכשרה היו שני היבטים מובחנים: התפתחות פסיכולוגית אישית, לרדת למעמקי האזורים החבויים, וכן הגישה לצד הטכני של התופעה עצמה. נחוץ היה לאזן בין השניים: לפעמים הומלץ [advised] לי להתרכז רק בהתפתחות האישית, עד שזו תדביק את הצד היותר טכני ומכאני של ההכשרה.

לבסוף הגעתי לנקודה שבה היה עלי להחליט: האם ברצוני להתייחס אל הדבר ברצינות או האם אני רוצה להתייחס אליו רק כאל משחק, בידור? במקרה האחרון, עדיף לוותר מיד, שכן מהר מאוד התברר שלא מדובר במשחק אלא בעניין רציני ביותר. אם אחליט לקחת את החלופה הראשונה, עלי לקבל החלטה מלאה ובלב שלם, מתוך ידיעה במה הדבר כרוך. לא עניין של מה בכך. מלבד הכמויות העצומות של זמן ומאמץ שההכשרה הנרחבת הזו זללה, המשמעות היתה שעלי לוותר על מקצוע הריקוד שלי, שאותו אהבתי וממנו התפרנסתי בכבוד. וגם ההתנגדות שכבר הוזכרה מילאה תפקיד: כל חבריי היו "אנשי העולם הגדול", "מתוחכמים" מאוד, רחוקים עד מאוד מרעיונות אלה. גם משפחתי המיידית לא תתייחס באהדה רבה מדי – אולי בסובלנות, במקרה הטוב. ההחלטה צריכה היתה להתקבל בלי כפייה, ואף בלי לבקש עצה בעניין. כל מה שצוין בפניי היה שההחלטה צריכה להתבצע בלב שלם, ושם אחליט להתחיל לעסוק בעבודה זו ברצינות, מכשולים רבים ייעלמו. ביקשתי, כמובן, הדרכה פנימית והשראה, את רצונו של האל.

הדבר ארך ימים. היו רגעים של לב-כבד; רגעים שבהם הייתי משוכנעת שאסור לי להתעסק "בשום דבר מהסוג הזה". היו רגעים אחרים, בהם קלטתי, או אולי רק חשתי במעורפל, עד כמה רבה העזרה שאוכל לתת לאחרים, ושמנתה מן הסוג הזה היא מתת חסד. התנדנדתי, למרות ההדרכה שהובטחה. זו היתה תקופה קשה, ובהכרח גם בודדה. בסופו של דבר, באופן מלא ובלב שלם החלטתי בעד, ומעולם לא התחרטתי. כל חלקיק בהווייתי ידע שקיבלתי את ההחלטה הנכונה ברגע שאחריה, ומאז. יהיה בלתי אפשרי לספר על כל הפרטים הרבים של המשך ההכשרה שלי, השלבים השונים שעברתי בהכשרה. גם אין לתאר עד כמה נפלאה ואמיתית הוכחה התחזית, שאקבל הדרכה ושהמכשולים יוסרו. כל פרט שעמד לכאורה בדרכי, פשוט נעלם. הכל הסתדר בצורה הנפלאה ביותר. אין זה אומר שלא היה עלי לעבוד, להחליט, להמתין, להתאמן או לעשות טעויות. זה רק אמר שדבר לא עמד בדרכי להגשים את מה שהבנתי שהוא הייעוד שלי. תיאור כל הפרטים הרבים הללו, וכיצד ההדרכה הנפלאה הזו באה לידי ביטוי, ידרוש ספר שלם בפני עצמו.

אחרי החלטה שקיבלתי, הכל החל ברצינות. מלבד התפתחותי האישית ומה שבהחלט ניתן לכנות אנאליזה, הכתיבה האוטומטית נמשכה. לפעמים, מהירות הכתיבה היתה על-אנושית ממש; היו פגישות בהן נכתבו שמונים דפים בשעה! יתר על כן, מאחר שכתב היד שלי הוא בלתי קריא, מוקדם מאוד רכשתי את ההרגל להדפיס את כל מכתביי, כך שמעולם לא התרגלתי לכתוב ביד. הייתי מקבלת התכווצות שרירים ביד רק מכתביה של כמה שורות בגלויה. ובכן, במהלך הכתיבה האוטומטית היד לא כאבה לי כלל, ואחרי הכתיבה הרגשתי כאילו היד נחה!

האישיות למיניהן, השייכות לכתיבים השונים, חדלו בהדרגה להופיע [manifest], והכתיבה נתנה יותר ויותר ביטוי להדרכה המסוימת הזו, בהתאם לקצב ההתפתחות האישית שלי. אם זו האחרונה פיגרה מאחור, הכתיבה שהופיעה היתה בעייתית, מציקה, לא מעניינת או חסרת חשיבות. אחד הדברים החשובים ביותר עבורי היה לבטא תמיד את המחשבה ואת הכוונה לעשות שימוש בערוץ-תקשור זה אך ורק לטובה, לעזור לאנשים בהתאם לרצונו של האל, ולשמור על מניעים טהורים ומטוהרים.

ואז, יום אחד, נאמר לי שההדרכה הזו יכולה להתבטא באופן מספק הרבה יותר דרך מצב של טראנס מאשר דרך כתיבה אוטומטית. בלתי אפשרי, אמרתי. לא, לא בלתי אפשרי, נאמר לי. פשוט יידרשו לכך זמן ומאמץ. חוץ מהסלידה שלי מעצם הרעיון "להיות בטרנס", לא יכולתי כלל לדמיין איך הדבר אמור להיות אפשרי. שוב היה עלי להגיע להחלטה מלאה. נדרש לי

אומץ כדי "לאפשר לעצמי את מצב הטראנס", לפחות בעיקרון; לא ממש האמנתי שהדבר יקרה. בכל מקרה, הסכמתי ללכת עם ההכשרה [I was game for the training]. היה עלי להתרכז בלחשוב על שום דבר! נשמע קל יותר משהו באמת. ניתנו לי – קודם דרך הכתיבה ובהמשך דרך קול פנימי של השראה – עצות, הצעות ורמזים מסייעים. מעולם לא שמעתי על אף אחת מהשיטות הללו. מאוחר יותר אמרו לי חברים ידענים שאלו הן שיטות עתיקות, המשמשות ביוגה. איך הגעתי אל הידע הזה? מעולם לא קראתי ולא שמעתי על הדברים האלה, וגם לא על אף אחד מהרעיונות הפילוסופיים או הפסיכולוגיים שבבסיס [postulated] הלימוד שקיבלתי.

במשך שנה וחצי הייתי מתיישבת באופן קבוע ועושה תרגילי ריכוז. דבר לא קרה. הייתי כל כך "כאן", עד שנראה שאין שום סיכוי להצליח. ואז, יום אחד, כאשר ציפיתי לכך פחות מכל, הדבר קרה! היתה זו הרגשה מוזרה ביותר, כלל וכלל לא מה שדמיינתי שתהיה. חשבתי שארגיש כמו להירדם פתאום, אבל הרגשתי בדיוק להפך, אם הדבר נשמע הגיוני למי שלא התנסה בו. המודעות חסרת המאמץ היתה כה גדולה, עד שנכנסתי בעקבות זאת למצב של חוסר הכרה [unconsciousness]. בשינה, חוסר הכרה הוא תוצאה של התודעה הנמוכה. בפעם הראשונה [שנכנסתי לטראנס], הרגשתי כמי שנמצאת בתוך רטט מוזר, מזמזם; היתה זו תחושה שלא תתואר. לא ידעתי כמה זמן היא נמשכה; היא יכולה היתה לארוך שנים או שנייה. היא היתה הנצחיות. כאשר שבה אלי ההכרה אזל כל הדם מפניי, אבל הרגשתי נפלא. לא התרחש דיבור, אך מאותו יום ואילך לא התקשיתי יותר להיכנס לטראנס. כאילו פיצחתי את העניין, חציתי "גבול" כלשהו.

הבנתי שעתה חשוב יותר מתמיד להמשיך לצמוח ולהתפתח, ולזכור תמיד שהערוץ הזה חייב לשמש אך ורק לעזרה לאנשים.

אחרי הפעם השנייה שנכנסתי לטראנס, ההדרכה העוזרת שכבר הכרתי באה לידי ביטוי בדיבור. **המדריך** – כפי שפונה הקול הזה מאוחר יותר לשם פשטות – עזר וייעץ. בהתחלה כתבנו את כל הדברים שנאמרו, אך מאוחר יותר נעזרנו במכשיר הקלטה. כעת הדם כבר לא אזל מפניי כשיצאתי מטראנס; להפך, לחיי היו ורודות ונראית והרגשתי כאילו יצאתי משינה ארוכה ומרעננת; הרגשתי נמרצת, חזקה יותר ובריאה יותר מקודם.

בין השנים 1952 – 1955 ההכשרה הזו נמשכה בלי משתתפים מבחוץ. נאמר לי שאינני "מוכנה", אבל בשלבים מסוימים יינתן לי סימן שיצייך כי הרחבת תחום הפעילות שלי, לעזור ליותר אנשים, תהיה במקומה. "אור-ירוק" ראשון ניתן [לי] בשנת 1955. נאמר לי לצאת לדרך, אך לא להציע עזרה לעולם, אלא אם כן אדם פונה אליי. אז עוד לא יכולתי לתאר לעצמי איך אחרים ידעו על העזרה, אך עזרה התבקשתי להגיש תמיד, ומעולם לא היה עלי לנקוף אצבע כדי למשוך אלי אנשים. בהתחלה נאסף רק קומץ אנשים שאת חלקם לא פגשתי מעולם. כאשר שאלו שאלות או ביקשו עצה, מגמת הדברים היתה אחת תמיד: הדרכה וייעוץ להתפתחות-עצמית וצמיחה אישית. הסברים ניתנו אודות תכלית החיים והבריאה, המעידים על חשיבות התפתחות-העצמית של כל אינדיבידואל. כאשר "המדריך" היה אישי יותר והצביע על מחסומים ומכשולים ספציפיים בנפש הנוכחים, הם היו מופתעים לעתים קרובות מהאבחון המדויק. פעמים אחרות, הם לא יכלו לראות, באותו הרגע, את האמת בתצפיות [המדריך] ציין בפניהם. עם זאת, הם תמיד מצאו אישור [לתצפית] כאשר טרחו לחקור את התגובות והעמדות הלא-מודעות שלהם עצמם. הדרך בה ניתן לעשות זאת הובהרה לנו יותר ויותר ככל שחלף הזמן.

ככל שהתפתח טווח/היקף התמסורות, כך הובלו יותר אנשים ליצור איתנו קשר, שהוכח כעזרה ללא גבול.

חלק מהאנשים באו רק מתוך סקרנות, בהתחלה; אחרים עסקו בחיפוש אחר חידות החיים [the puzzling questions of life] בכלל, ו[חידת] חייהם האישיים בפרט; חלקם היו מוטרדים ספציפית [Some were specifically troubled]; רבים קיוו לקבל תשובות קלות. כאשר התאכזבו לגלות שהתשובות אינן תרופות פלא, וכאשר הוראה להם כי מה שהציק להם מבחוץ אינו אלא ביטוי לקונפליקטים פנימיים מסוימים שחובה להתייב מולם ולמוסס, הם לא תמיד חזרו. אולם לא מעט אנשים אזרו את האומץ לרדת לעומק חיי הנפש [psychic life] שלהם וללכת בנתיב [ההתמרה]; הם לא התחרטו על כך.

בשנת 1956 הייתי חזרה בארצות הברית וההתפתחות נמשכה באופן מהיר למדי. תוך מספר חודשים התגבשה קבוצה חדשה לחלוטין, כמו ה"תחזית" שניתנה שנה קודם לכן בשוויץ. לא הכרתי כמעט אף אחד מהמשתתפים. עם גידול הקבוצה, ארגון העבודה הפך לכורח, דבר שקרה באופן טבעי למדי, ללא כל מאמץ. העבודה ארגנה את עצמה בדרך הבאה: כל שבוע שני התרחשה ישיבת טראנס כללית, שבמהלכה ניתנה הרצאה. ההרצאה הוקלטה, תומללה והודפסה. מאוחר יותר שונה לוח הזמנים להרצאה אחת בחודש ולפגישת טראנס אחת, שבמהלכה הועלו שאלות ונידונו בעיות הקשורות להרצאה הקודמת.

מדי שבועיים הלכתי לפגישות, יושבת, נכנסת לטראנס, בלי שמץ מושג מה יהיה הנושא להערב. בהתחלה ההרצאות נראו מנותקות [זו מזו]. רק כעבור זמן התברר שיש מבנה ושיטה מוגדרים, שיש המשכיות ותוכנית וראיית הנוולד בבחירת הנושאים. מה שהיה מדהים אף יותר וקרא תיגר על הדמיון האנושי, היה שכל נושא נגע עמוקות לליבם של מספר אנשים. אלה אנשים שלא היה להם דבר במשותף, אנשים שונים מכל בחינה, שהחלו את נתיב ההתמרה בזמנים שונים ומצאו את עצמם בשלבים שונים. אף על פי כן, כל הרצאה ניתנה בזמן המדויק שבו היא יכלה לעזור לרוב חברי הקבוצה.

במשך מספר שנים היה עלי לתת כל עזרה אישית ופרטית דרך טראנס. בהדרגה, למדתי את המתודה; כל הכישורים והיכולות שלי השתפרו והייתי מסוגלת לעזור לאנשים באופן פרטי בלי מצב הטראנס, בתנאי שהם הגיעו באופן קבוע ואכן עבדו לפי המתווה שניתן בהרצאות. עבור אלה שלא הכרתי ובאו רק פעם אחת, המשכתי להזדקק לטראנס. קורה לפעמים בעבודתי

הרגילה, תוך שימוש ביכולות הרגילות, שאנו מגיעים לנקודה ונתקעים בה, בלי לראות איך להמשיך. במקרים כאלה ישיבת טראנס מפזרת מיד את הערפל, אך נראה שהצורך בישיבות טראנס הולך ופוחת ככל שעובר הזמן.

כמה מחברי הקבוצה, כישרוניים בעבודה זו ומתקדמים היטב בנתיב ההתפתחות האישית, קיבלו וממשיכים לקבל הכשרה לעבוד עם אחרים לפי המתודה הזו. כאשר הם זקוקים לעזרה הם באים לפגישת טראנס אישית עבור, או עם, אלה שלהם הם עוזרים בעבודת הנתיב.

בנוסף לעבודה הפרטית הקבועה ולחקר ההרצאות, יש לנו קבוצות קטנות בהן דנים המשתתפים בבעיותיהם ויוצרים בהדרגה יחסי-גומלין [interact] עם חברי הקבוצה האחרים. האינטראקציה ביניהם מעלה את הבעיות ביחסייהם הבין-אישיים, משכפלת במדויק את הקשיים בחייהם. כאשר הם מגלים את הדבר, הם מפיקים ממנו תועלת עצומה.

אולם אף אחת מהפעילויות הללו לא יכולה להועיל באמת אם לא כל חברי הקבוצה עובדים כל אחד בעצמו ועם עצמו, שכן לא מדובר בפסיכואנליזה, שבה המטופל רואה את המטפל מספר פעמים בשבוע. משתתפי הקבוצה רואים את העוזרים שלהם פעם בשבוע בדרך כלל, לפעמים רק פעם בשבועיים, לפגישה ארוכה – שעתיים בדרך כלל, או לפחות שעה וחצי. בנסיבות אלה, עבודה אקטיבית לבדך היא דבר חיוני. העובדה שמתודה זו מדגישה את חשיבות המאמץ האישי ומלמדת אנשים לעבוד בכוחות עצמם, מובילה אותי לקוות שהקורא ימצא את דרכו גם בלי עוזר אישי.

בנקודה מסוימת הוברר לי שמצב הטרנס כשלעצמו אינו מהווה מטרה, ואפילו לא משאת נפש נחשקת. טראנס הוא מצב זמני, ולא כל סוגי האישיות זקוקים לו כדי לשאוב ממאגר העצמי האמיתי, מן הניצוץ האלוהי. במצב אידיאלי, התקשור מתרחש בהכרה מלאה. אולם עבור מבני אישיות מסוימים, ובתנאים מסוימים בחיי אנשים מסוימים וסביבתם, כניסה לטרנס היא הדרך היעילה והמהירה ביותר להגיע לנקודה זו [אל העצמי האמיתי]. מדוע זה כך במקרים מסוימים ולא באחרים, אינני יודעת. אני יודעת רק שככל שאני צומחת ומתפתחת, כך מצב הטרנס יהיה פחות הכרחי. זו לכאורה סתירה לאור העובדה שאני עצמי, כדי להגיע למצב הטרנס, הייתי חייבת קודם כל לעבור התפתחות. ייתכן שהדרך הטובה ביותר להסביר זאת היא להצביע על כך שכל התפתחות צריכה להשלים מחזורים מסוימים ושלבם מסוימים. ייתכן שהיה עלי ללמוד, קודם כל, להרפות ולוותר על רצוני החיצוני ועל יכולותיו של המיינד השטחי. דרך מצב הטרנס, ייתכן מאוד שבאר פנימית מסוימת נפתחה וניתן לשאוב ממנה, ובסופו של דבר ניתן יהיה לשאוב ממנה גם בלי להיכנס לטרנס. התחלתי להרגיש את הצורך להרפות מהאינטלקט החיצוני, דבר שאיפשר לאינטליגנציה פנימית לבוא לידי ביטוי – תחילה כאשר הייתי כלי חסר הכרה, אחר כך בחצי-הכרה, ומאוחר יותר תוך שליטה מלאה בכל היכולות שלי. מגמה חדשה זו החלה די מזמן. בעבודה הפרטית, כפי שאמרתי, מצב הטרנס הופך פחות ופחות הכרחי. בעבודה עם אחרים, כמו גם עם עצמי, אני בפירוש מרגישה שחוכמה עמוקה ורחבה יותר נותנת לי השראה ומדריכה אותי. מקור זה נוכח תמיד, בידיו נמצאות כל התשובות, בתנאי שאדם טורח לנסח את שאלתו בתמצית הדיוק. יתר על כן, עומדים לרשותו [של מקור זה] כוחות שהמיינד האנושי בקושי מעלה על הדעת, שלא לדבר על מנצל.

אף שאני מגבירה כל העת את כוחות האינטואיציה המודעת שלי, אני עוד לא מסוגלת להנפיק את ההרצאות בלי להיכנס למצב של טראנס-למחצה. כמה זמן יידרש להתפתחות שלי כדי להיפטר מהצורך בטרנס, אינני יודעת. אני מודעת מאוד לכך שהחיפוש-העצמי המתמשך שלי, ההתמודדות-העצמית בענווה, וטיפול כישורים שמגיעים מפתחת ערוצים מסוימים, אינם רק המפתח להגשמת העצמית, אלא זו גם האחריות שלי כלפי עבודת הנתיב. בלי תנאי מוקדם זה, החיים הדינאמיים המחלחלים לכל הפרויקט [venture] הזה ייפסקו, וסופו של הנתיב יהיה כסופן של תורות יקרות-ערך רבות אחרות: דוגמה מתה.

האנשים המשתייכים לקבוצה שלנו הם עירוב של כל הגילים, הלאומים, הרקעים החברתיים, הבעיות, המקצועות, האמונות והטמפרמנטים. הדבר היחיד שנראה משותף לכולם הוא האינדיבידואליות הבולטת שלהם. לאחדים יש בעיות עמוקות שלא הצליחו לפתור באמצעות גישות אחרות. אחדים השלימו בהצלחה פסיכותרפיה מסורתית ורוצים ללכת רחוק יותר. לרבים מהם אין בעיות מוחצנות וברורות הדורשות עזרה; הם מתמודדים היטב עם החיים, מוגשמים במידה סבירה בתחומי החיים החשובים, אך רוצים להפיק מחייהם יותר.

עמדת המשתתפים כלפי התופעה משתנה עם אישיותם. לחלקם אין השתייכות דתית, או הם אפילו אגנוסטיים או אתאיסטים בהשקפתם כשהם מגיעים אל העבודה לראשונה. עמדתם היא שיהיה אשר יהיה מקור הלימוד הזה, ההיגיון במה שניתן הוא כה רב, כה מועיל ואמין במוכת, עד שלא אכפת להם מניין מגיע כל זה. הם מודעים לתופעה הלא רגילה, היות שכל מי שמכיר אותי די הצורך יכול לראות שהעצמי המודע והרגיל שלי אינו יכול להפיק את הלימוד הזה. מעולם לא למדתי פסיכולוגיה או מטאפיזיקה, וגם אילו הייתי לומדת/חוקרת אותם בהרחבה, לא היה בכך כדי להסביר את המבנה המאורגן והמתוכנן, המשלב (בעת כתיבת שורות אלה) 135 הרצאות, המותאמות [applicable, ישים] לעבודה פסיכולוגית פנימית עמוקה ולהתפתחות רוחנית. שום מחקר שלי גם לא יוכל להסביר איך מתבצעים [בטראנס] אבחונים מדויקים לאנשים שאינני מכירה, איך מוצגות [בטראנס] דרכים [שוונות] לעבודה על פתרון בעיות פנימיות מורכבות.

יש המאמינים כי "המדריך" הוא אישיות שאינה חיה בבשר, שהוא ניחן בידע ובחוכמה גדולים יותר מרוב בני אנוש, וודאי שניחן בכמות גדולה מהרגיל של אהבה, הבנה, סבלנות, חמלה ואמפתיה. יש המאמינים כי דרך מצב הטרנס אני שואבת ממקור של חוכמה אוניברסאלית שעדיין מנועה ממני אחרת. יש גם מי שסבור שההדרכה היא אולי תערובת של החלופות לעיל.

אין זה משנה באיזו תיאוריה או דעה אדם מחזיק. הדבר החשוב היחיד הוא ראש פתוח, וכן הרצון והאומץ ללכת בנתיב ההתמרה. שום דבר לא יכול להיות מתגמל יותר.

לעתים קרובות נשאלתי, מה הוא שם הקבוצה? אין לה שם. נשאלתי גם מדוע אינני מקימה עמותה או חברה, עם סניף קבוע וכל הנלווה לכך. אם יש אפשרות כזאת, הייתי רוצה להימנע מכך. אני לא מתענגת על כתות ואני מאמינה שככל שהקבוצה הזו תישאר לא פורמאלית, לא רשמית ולא מאורגנת כארגון (מה שלא אומר מבולגנת), כך העבודה תמשיך להיות עבודה חיה יותר. עשוי להגיע הזמן שכבר לא תהיה אפשרות כזו מבחינה טכנית, משום שאני בהחלט לא רוצה למנוע את העזרה יקרת הערך הזו מאנשים. אני מנסה להפיץ את העבודה לציבור הרחב דרך ספר זה. אם צריך יהיה אי פעם להקים קבוצה רשמית, עם שם רשמי, אני סומכת על ההדרכה, שבנאמנות כה רבה הובילה אותי עד כאן, לשמור על אופייה הדינאמי והחי של עבודת הנתיב. הרבה מאוד יהיה תלוי בכל אלה מאיתנו שעזרו להקים את הקבוצה.

בהזדמנות זו אני רוצה להודות לכל החברים שתמכו בי ועזרו לי בנאמנות, עידוד וסיוע, במיוחד רֶבֶקָה הארקנס, שאיפשרה את כתיבת הספר דרך הקרן שלה ודרך ידידותה שעמדה לצדי. היא איפשרה לי לכתוב את הספר בתנאים הנוחים ביותר ועודדה אותי לצרף את חלקיו [לערוך] בעצמי, משימה שמעולם לא חשבתי שאני מסוגלת לבצע. היא שכנעה אותי שרק אני יכולה לעשות זאת, היות שאני זו שמכירה ומבינה את העבודה טוב יותר מכל אחד אחר. אני גם מודה לחברתי סוֹנְן וינטֶרז ששיתפה איתי פעולה. הביקורת שלה והצעותיה יקרות הערך והבונות היו חשובות מאוד בתקופה שהרגשתי לא בטוחה כיצד להשלים את הספר.

המשימה לקחת 135 הרצאות ולבחור מתוכן קטעים שיביעו את מהות הלימוד, כמו גם את מהות כל החומר יקר הערך שעלה בעבודה הפרטית – לבחור מה להכניס, מה להותיר בחוץ, משום שאין אפשרות להוציא לאור ספר המכיל את כל החומר – לא היתה משימה קלה. אני מקווה שהצלחתי. תיאורי המקרה [case histories], שנועדו להקל על הבנת החומר המופשט, מתארים אנשים אמיתיים. שמות האנשים שונו כמובן, לשמירה על פרטיותם.

אני מקווה שדרך ספר זה ימצא הקורא את אותו הנתיב אל החופש וההגשמה שהוצע, וממשיך להיות מוצע לכל אלה שמוכנים ליטול על עצמם את ההרפתקה הנועזת וללכת בנתיב ההתמרה.

Eva Broch Watch Hill, Rhode Island, Summer 1965